

Дъщеря му направила мекици, турнала ги въ тиганята, положила я на Слънчо на огнената глава и тѣ веднага се опържили.

Яде стареца и се чуди. По-сладки мекици той не е и сѣнгувалъ.

И щомъ като се върналъ въ къщи, разправилъ на бабата си. Тя слушала, лигитѣ ѝ текли.

— И азъ такива мекици искамъ! Мекици на глава пържени.

Запретнала ржави, забъркала тѣсто, направила мекици, и турнала тиганята на стареца на главата да ги пържи. Цѣлъ день стояла тя, а мекицитѣ сурови. Расърдила се бабата, излѣла тѣстото върху главата на стареца и му казала:

— Лъжльо! . . .

Той си прѣмълчалъ разумно.

Минало се врѣме. На стареца домъчнело за срѣдната си дъщеря, и отишелъ да я види. Посрѣщналъ го ясенъ Мѣсечко, зарадвала се хубавицата му щерка. Тя имала вече дъщеря Звѣздица.

Нагостили старецътъ както трѣбва. Приготвили му баня да се окже. Въ банята било тъмно. Тогава Мѣсечко проврѣлъ прѣстъ прѣзъ ключалката и така му свѣтилъ до като се окже. Свѣтилъ му съ прѣста си.

Върналъ се старецътъ дома си и неможе да се нахвали на бабата. Тя казала:

— Слушай старче и азъ така искамъ да се кжпя и ти да ми свѣтишъ.

— Слушай, бабо, таквось нѣщо не е по мойтѣ сили.

— Да мълчишъ и да слушаешъ, какво ти казвамъ — викнала бабата.

Прѣзъ нощта приготвила тя въ стаята голѣмо корито съ вода, съблекла се да се кжпе, а старецътъ показалъ прѣстъ прѣзъ ключалката да ѝ свѣти. Но прѣста му не свѣтилъ. Бабата се блѣскала въ тъмнината, блѣскала, до като, не знамъ какъ, извърнала коритото и то я похлупило. Едвамъ я извадилъ дѣдото отдолу.